

Written by

Wednesday, 27 May 2009 07:35 - Last Updated Wednesday, 27 May 2009 07:38

‘ஐந்தாம் பருவம்’ என்று ஜெயமோகனன் வர்ணித்த சாருவம், சாருவிடம் தொடர்ச்சியான ஓவ்வாமை கொண்டிருந்த ஜெயமோகனும் இணையும் புள்ளியாக, ஈழவிடுதலைப் போராட்டத்தின் தோல்வி அமைந்துவிட்டிருப்பதில் ஈழத்துக்காரியும் மறே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறவர்களின் வாசகியுமாகிய நான் பெருமகிழ்ச்சி அடக்கிறேன்.

முதலில் சாருவாக்கு,

“சதாம் ஒரு நாட்டின் சர்வாதிகாரியாக இருந்தவர். அந்தத் தசேத்தின் வலிமையான இராணுவமே அவர் கையில் இருந்தது. மக்கள் அவர் பக்கம். விதம் விதமான ஆயுதங்கள். இவ்வளவு இருந்தும் அமெரிக்காவை எதிர்க்க முடியவில்லை. ஒரு மண்குழிகுள் பதுங்கி வாழ்ந்து, அமெரிக்கச் சிப்பாய்களிடம் சிக்கி, மரணதண்டனை விதிக்கப்பட்டதுச் சத்தார. சதாம் உசனேக்கு அந்த நிலை என்றால், ஒரு மிகச் சிறிய கரில்லா இயக்கம் எப்படி சிறிலங்கா, இந்தியா, சீனா முதலிய பல நாடுகளின் இராணுவத்தைச் சமாளிக்க முடியும்? இப்படிப்பட்ட சமூகத்தில் ஆயுதத்தைக் கையில் எடுப்பது தற்கொலைக்குச் சமம் அல்லவா?” என்று எழுதியிருக்கிறீர்கள்.

‘மிகச் சிறிய கரில்லா இயக்கம்’ என்று நீங்கள் சொல்வதை நான் மறுக்கிறேன். எண்ணிக்கையில் எதுவும் இல்லாததை இவ்வளவு அறியப்பட்ட எழுத்தாளராகிய நீங்களும் அறிந்தே இருப்பீர்கள். மிகச் சிறிய கரில்லா இயக்கத்தின் நெருக்குதல்கள் தாங்கமுடியாமல்தான் இந்திய இராணுவம் தோல்வியோடு திரும்பிவந்தது என்பதை நீங்கள் கணக்கில்படுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அந்த வஞ்சத்தை, வன்மத்தை பதினெட்டு ஆண்டுகள் கழித்து அவர்கள் தீர்த்துக்கொண்டது வேறு விடயம்.

இத்தனை ஆண்டுகாலப் போராடுக்குப் பிறகும், இழப்புகளுக்குப் பிறகும் சிங்கள

Written by

Wednesday, 27 May 2009 07:35 - Last Updated Wednesday, 27 May 2009 07:38

இனவாதிகளால் தமிழர்கள் எப்படி நடத்தப்படுகிறார்கள் என்பதை நீங்கள் செய்திகளால் பார்த்துத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள். அறிந்ததையே மீண்டும் மீண்டும் எழுதிக்கொண்டிருக்க இயலாது.

உரிமகளை இழந்து, இருப்பொன்றே பொருட்டு என்று வாழ்ந்திருப்பதே சரி என ஒரு எழுத்தாளர் சொல்வது எனக்கு நகைப்பளிக்கிறது. சமரசங்கள் செய்துகொள்வதும் சகிப்புத்தன்மையோடு இருப்பதும் விட்டுக்கொடுப்பதும் இலக்கிய அரசியலுக்கு வணைமையானால் பொருத்தமாக இருக்கலாம். அடிப்படையான மனித உரிமைகள் மறுக்கப்படும் ஒரு மண்ணிற்கு அது எவ்விதத்தில் பொருந்தும்? அமெரிக்காவின் வலிமை தெரிந்தே அதை வியட்நாம் எதிர்த்துப் போராடியது. தன்னாபிரிக்கா எதிரியின் வலிமையை அறியாமல் போராடியது என்று உங்களால் சொல்லமுடியுமா?

“யாழ்ப்பாணம் ஆப்கானிஸ்தானைப் போல காட்சியளிக்கிறது. அங்கே தமிழர்கள் மீண்டும் 30 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வாழ்ந்தது போல அமையாக வாழ ராஜபக்சே வழிவகுத்துக் கொடுக்கவேண்டும். இதற்கும் அவரை உலகநாடுகள் நிர்ப்பந்திக்கவேண்டும்”

நான்காம் அனாதைத் துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு நடப்பெற்று முடிந்த நாள் 1974ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 9ஆம் திகதியாகும். அந்த நிறைவையொட்டிய கொண்டாட்டங்களின்போது இனவெறியர்களால் கட்டவிழ்த்துவிடப்பட்ட காடதை தனத்தின்போது கொல்லப்பட்ட தமிழர்களின் எண்ணிக்கை ஒன்பது. அது நீங்கள் குறிப்பிடும் அதே யாழ்ப்பாணத்தில், அதே முப்பதாண்டுகளின் முன் நடந்த படுகொலைதான். நாடளாவிய ரீதியில் தமிழர்களுக்கெதிராக கலவரங்கள் வலித்த ஆண்டுகளான 1956, 1958, 1971 இவகைப் முப்பதாண்டுகளுக்கு முற்பட்டவதாம். 1981ஆம் ஆண்டு எங்களது உயிரினும் மலோகப் போற்றப்பட்ட நல்லகம் இனவாதிகளால்

Written by

Wednesday, 27 May 2009 07:35 - Last Updated Wednesday, 27 May 2009 07:38

எரியட்டப்பட்டு சாம்பரானது, நீங்கள் குறிப்பிடும் முப்பதாண்டுகளுக்கு ஈராண்டுகளே குறைவான காலகட்டத்தில் தான். ஆக, எங்களுக்குத்திரை இன அடக்குமுறைகளையும் படுகொலைகளையும் பொறுத்துக்கொண்டு வாழ்நாங்கள் பழகிக்கொள்ளவேண்டும் என்று நீங்கள் சொல்கிறீர்கள். பரேனவாத ஆண்டுகளின் கீழ் அடிமையாக வாழ் மறுப்பதை நீங்கள் தவறென்கிறீர்கள்.

நீங்கள் விரும்புவதே போல போராளிகள் இப்போது ஆயுதங்களை மௌனிக்கச் செய்திருக்கிறார்கள். விடுதலைப் புலிகளின் சமாதானப் பச்சாளர்கள் போர்க்களத்திலே ஆயுதங்களைக் கைவிட்டு வளள்ளைக்கொடியோடு சரணடையச் சினைப்போதுதான் இலங்கை இராணுவத்தினரால் சுட்டிக்கொல்லப்பட்டார்கள். சரணடையச் சினை சமாதானப் பச்சாளர்களையே எவ்வித அறங்களுமின்றிச் சுட்டிக்கொன்ற அரசு இனியாகிலும் நீதியோடு நடந்துகொள்ளும் என்று நீங்கள் எவ்விதம் எதிர்பார்க்கிறீர்கள்? அப்படித் தமிழர்களோடு அவர்கள் அதிகாரத்தைப் பகிர்மறுக்கிறபோது, 'ஆயுதங்களைக் கைவிட்டு அமைதி வழியில் போராட வேண்டும்' என்ற உங்கள் வார்த்தைகளை எங்கு கொண்டுவர வேண்டுமென்கிறீர்கள்?

“எங்களைப் பொறுத்தளவில் விடுதலைப் புலிகள் என்ற ஒரு அமைப்பே இனி இல்லா” என்று வறெறியின் மமதையில் கிறிவரும் கோத்தபாய ராஜபக்சே, யாரைத் தமிழர்களின் பிரதிநிதிகளாக முன்னிறுத்தி அமைதிப் பச்சுவார்த்தை நடத்தப்போகிறார்? பரேனவாதத்திடம் விலைபோன கருணா, பிள்ளையான், டக்ளஸையா?

விடுதலைப் புலிகள் தோற்றபின், அவர்களது தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்டும் நீங்களும் ஜெயமகேசும் இதுநாள வர இலங்கையில் நடந்துகொண்டிருக்கும் பரேழிவர்களைக் குறித்துப் பச்சாதிருந்தது என்ன காரணத்தினால்? அதிகாரங்களுக்கு அஞ்சுகிறவர்கள், அதற்கு மறைமுகமாகத் துணைப்போகிறவர்களாகிறார்கள். எனக்கும் இந்த விமர்சனம் பொருந்தும்.

‘காந்திய வழியைத் தரேவதே நல்லது’ என்று நீங்கள், ஜெயமகேசன் குறிப்பிடப்பிரகாரம் தமது சகோதரர்கள் ஈழத்தில் படுகொலை செய்யப்படுகிறார்கள் என்று இங்கே காந்திய வழியில் நடத்தப்பட்ட ஊர்வலங்களுக்கும், உண்ணாவிரதங்களுக்கும் ஏதாவது பலன் இருந்ததா? காந்தியத்திற்குப் புதிலாக, பரிசாகக் கிடத்தத் தகு காவலர்களின் தடியடிகள் தானே? இந்தியாவில் காந்தியம் விடுதலையைப் பெற்றுத் தந்தது என்றால், எல்லா

Written by

Wednesday, 27 May 2009 07:35 - Last Updated Wednesday, 27 May 2009 07:38

படித்துக் கக்கும் விடயங்களில் இருக்கக் கூடிய பொய்மகைகளை நாங்கள் வறென்கிறோம். இதே விடயங்களை சமீப அக்கறையுடைய எவராது சொல்லியிருந்தால் எனது வளிப்பாடு வறோகவே இருந்திருக்கும்.

ஒரு விடயத்தைப் போராட்டம் தோல்வியடைந்துவிட்டது என்பதற்காக அதன் நோக்கமும் மூலமும் தவறு என்று எப்பிடிச் சொல்லமுடியும்? உதாரணத்திற்கு நீங்கள் ஒரு நாவலை எழுதுகிறீர்கள்... உங்கள் மனதில் உள்ள ஒரு கருவகை கதையாக விரிக்கிறீர்கள். அது ஒருவகையில் வாசகர்களை மூன்றாம் தரத்திலிருந்து, அவர்களின் சிந்தனையையும் என்ற எதிர்பார்ப்புடன் தான் (நீங்கள் மறுத்தாலும் சிறிய அளவில் எனினும்) அதாவே உண்மை) எழுதப்படுகிறது. அது உங்களால் எதிர்பார்த்த அளவுக்கு வாசகர்களைச் சிந்தனையில்லாதவர்கள் என்றால், அதை அந்தப் படைப்பின் தோல்வியாகக் கொள்வீர்களா? கலாபுரவமான படைப்புகள் (நல்ல சினிமா, ஓவியம்) போன்றவை தோல்வியைத் தழுவுவது படைப்பின் தோல்வியா? பார்ப்பவரின் தோல்வியா?

தமிழினம் அழிக்கப்பட்டதுக்கொண்டிருந்தபோதுதான் விரிமெனத்தில் ஆழந்திருந்த நீங்களெல்லாம் திடீரென்று இப்போது பச்சை முற்படுவதன் நோக்கம் தான் என்ன? வன்முறை தவறு என்று சொல்லும் நீங்களெல்லாம் இலங்கை அரசின் வன்முறையைப் பற்றி ஏன் பச்சைவில்லை? இப்போது வந்து ராஜபக்சே ஹிட்லர் என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறோம் 'என்றால் முடிந்துவிட்டதா? வன்முறையை எதிர்ப்பதென்பது அதைப் பிரயோகிப்பவர்களின் அதிகாரத்தைப் பொறுத்து வறோடுபடுகிறதா? இந்த விடயத்தில் நீங்களும் எங்கள் நாட்டைச் சேர்ந்த சிலரும் ஒன்றாகத் தான் இருக்கிறீர்கள்.

விடயத்தைப் புலிகள் மீது நீங்கள் வகைக்கும் குற்றச்சாட்டுகளில் பலவற்றை நானும் ஒப்புக்கொள்கிறேன். குறிப்பாக முஸ்லிம்களை அவர்களது வாழ்விடங்களிலிருந்து காலக்கெடு விதித்து விரட்டியது, அரசியல் தொலைநோக்கோடு சமீபப்படாதது, தங்களின் விமர்சித்த அறிவுஜீவிகளைக் கொலைசெய்தது உட்பட. ஆனால், அவர்களது விடயத்தைப் போராட்டமே ஒரு தவறு என்பதைச் சொல்வதற்கு, உங்களையும் போன்றவர்களுக்கு எவ்வித உரிமையும் இல்லாதவர்கள் என்பதை நான் சொல்லியாக வேண்டும். சொற்களை வைத்து சித்துவியையாட்டுக் காட்டுவது மட்டும் எழுத்தாளனின் கடமையன்று. சமீபத்தின் பால் அக்கறையுடையவனாக இருப்பதும், சமீபப்படுவதும் அவர்களது கடமையாகிறது. சமீபத்தால் மதிக்கப்படும் எழுத்தாளன் என்பவனும் ஊடகங்களைப் போலவே மக்களின் கருத்துகளைச் செதுக்குவதில் (அல்லது சிதைப்பதில்) முக்கிய பங்காற்றுகிறான் - ஆற்றுகிறான் என்ற வகையில், நீங்கள் நச்சுவிதைகளைத் தவிர்த்தீர்கள்.

நான் எல்லாக் காலங்களிலும் பார்வையாளராகவே இருந்திருந்தால், ஈழத்தவள் என்றப்போதிலும், உங்களையும் போலவே இதைப் பற்றி எழுதும் தகுதி எனக்கும்

Written by

Wednesday, 27 May 2009 07:35 - Last Updated Wednesday, 27 May 2009 07:38

இருந்திருக்காது. ஆனால், சில வகைகளிலேனும் அதில் பங்கெடுத்துக்கொண்டவள், பாதிக்கப்பட்டவள் என்றவகையில் எனக்கு அந்த உரிமை இருப்பதாக நான் கருதுகிறேன்.

உங்கள் இருவரையும் குற்றஞ்சாட்டுவதற்காகவோ பரபரப்பைக் கிளர்த்துவதற்காகவோ எழுதவில்லை. (அதுதானே இங்கே நடக்கிறது) இழப்பை வெளியிலிருந்து பார்ப்பவர்களுக்கு சம்பந்தப்பட்டவர்களின் துக்கம் புரியாது. இழிவுபடுத்துதல்கள் தெரியாது. மனித இனம் மட்டுமல்லாது மிருகங்களும் கிட அதனதன் சூதந் திரத்திற்குப் பங்கம் ஏற்படாமல் வாழ்வதென்பது பிறப்புரிமை. ஏனைய நாடுகளோடு குறிப்பாக தன்னெதிரிக் காவோடு ஒப்பிட்டு அவர்கள் மட்டுமே அப்படிப் போராடுவதற்கான நிர்ப்பந்தத்தைக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பது நகைப்பிற்குரியது. எனது திருவில் நான் சூதந் திரமாகத் திரிவதற்கும், எனது மார்புகளை மாற்றான் ஒருவன் என்ற மறுப்பையும் மீறித் தொடும் இழிநிலைக்கு விட்டுக்கொடுத்துக்கொண்டிருப்பதென்பதும் சகித்துக்கொள்ளத் தக்கதுதானா? எனது அயலவரின் குழந்தையைக் கதறக் கதறத் தடுக்கிச் சுவரில் மோதித் தலையைச் சிதறடிப்பதை நான் எப்பிடிச் சகித்துக்கொள்வனே? தமிழினத்தில் பிறந்துவிட்டனே என்பதற்காக நான் யார் என்பதை ஒவ்வொரு விசாரணைச் சாவடியிலும் நிரப்பித் துக்கொண்டிருக்க வேண்டிய அவசியந்தான் என்ன? நீங்கள் காற்றைப் போல திரிபவர்கள். எந்த மச்சுத் திணறலுக்கும் பழக்கப்படாதவர்கள். உங்களுக்குப் போராடப் புறப்பட்டதன் நியாயப்பட்டைப் பற்றியெல்லாம் நான் விளக்கிக்கொண்டிருப்பது வியர்த்தம்.

பல்லாயிரம் உயிர்களை, வளங்களை இழந்தோம். மனச்சிதைவிற்கு ஆளானோம், தடுப்புமுகாம்களுக்குள் விலங்குகளிலும் கவேலமாக வாழ்விக்கப்பட்டோம். உலகெங்கிலும் அகதிகளாக அலைவாறும் கவேலத்திற்கும் ஆளானோம் என்றவகையில் தோற்றுவிட்டோம் தான். ஆனால், இலங்கை சூதந் திரமடன்த் காலத்திலிருந்து பெரும்பான்மையினரால் இழிவுசெய்யப்பட்டோம், இரண்டாந் தரக் குடிமக்களாக பாரபட்சம் காட்டப்பட்டோம். எங்களையே பிரதிநிதித்துவப்படுத்துதும் கொடிக் கொட்டி இல்லலை. ஆட்சி மொழி இல்லலை. உயர்கல்வியிலும் பாரபட்சம் காட்டப்பட்டது. அப்போது எங்களிடம் ஆயுதங்கள் இருக்கவில்லையே... 'எங்களையே கண்ணெடுத்துப் பாருங்கள்' என்று கதறிய கதறல் உலகத்திற்குக் கேட்காமல் போன காரணத்தினாலையே தற்காப்புக்காக ஆயுதங்களையே கையில்பெறுகத் தள்ளப்பட்டோம். இந்த முப்பதாண்டு காலப்போராட்டத்தின் பின்பு, இவ்வளவு இழப்பின் பின்புதான் உலகம் எங்களையே கண்ணெடுத்துப் பார்க்கிறது. (பார்த்துக்கொண்டேயிருப்பார்களா செயலாற்றுவார்களா என்பது அடுத்த கேள்வி) சூதந் திரமடன்த் காலத்திலிருந்து இப்போதிருக்கும் நிலையை நாங்கள் வந்தடைவதற்கு (உங்கள் வார்த்தைகளில் சொன்னால் அரசியல் நிலைப்பாட்டிற்கு) என்ன காரணம்? ஆயுதப் போராட்டம் தானே? இது வற்றியல்லவா? இதனை எப்படித் தோல்வியென்று சொல்லலாம்?

Written by

Wednesday, 27 May 2009 07:35 - Last Updated Wednesday, 27 May 2009 07:38

ஐயோக்கியம்,

உங்கள் வலதைத் தளத்தை நானும் பதித்துவருகிறேன். எங்கள் ஜனங்கள் கொல்லப்படும்போது நீங்கள் ஆன்மீகம் பசிக்கொண்டிருந்தீர்கள். எங்கள் குழந்தைகளின் தலைகள் சிதைக்கப்பட்டபோது நீங்கள் சகிப்புத்தன்மையைப் போதித்துக்கொண்டிருந்தீர்கள். பசியால் விழுந்து இறந்தபோது, பிளத்தம் பற்றிப் பசிக்கொண்டிருந்தீர்கள். இந்தியா இலங்கை அரசுக்கு ஆயுதமும் ஆட்படையும் கொடுத்து தமிழர்களைக் கொன்றுகொடுக்கப் பணித்தபோது, அதைக் களைவிக்காமல் இந்திய இறையாண்மையை உயர்த்திப் பிடிக்கும் இழிவலையைச் செய்துகொண்டிருந்தீர்கள். தமிழர்களிடம் இலக்கியம் வளர்த்துவரும் நீங்கள், தமிழையே மீலதனமாகக் கொண்டுவளர்த்துவரும் நீங்கள், தமிழர்களுக்கெதிராகவே இயங்கிக்கொண்டிருந்தீர்கள். உங்கள் சொற்களின் சித்துவியைட்டில் நானும் மயங்கித்தானிருந்தேன். உங்கள் எழுத்தை வியந்து போற்றி மின்னஞ்சல் கட்ட அனுப்பியிருக்கிறேன். உரத்த குரலில் பொய் சொல்வதனால் உண்மையைக் கொன்றுவிட முடியாது என்பதை, சாதாரணமாகிய நானும் அறிவனேன். உண்மையின் வரேகள் மண்ணுக்குள் தான் இருக்கின்றன. இந்த வரட்சி நீங்கும் ஒரு காலத்தில் இலையும் தளிரும் அது மண்ணைத் துளையிட்டு வளிவரும் என்பதை நீங்களும் மறக்கமாட்டீர்கள். காத் திருங்கள் ஐயோக்கியம். பலரும் பாராட்டும் ஒரு விடயம் அடிப்படையில் சரியாக இருக்கவேண்டுமென்று என்ன கட்டாயம் இருக்கிறது?

இங்கே 'ஆயுதப் போராட்டம்' தான் அமைதி திரும்ப ஒரே வழி' என்று நான் சொல்லவரவில்லை. அதற்குரிய அசாதாரணங்களை, கசப்பான முன்னுபவங்களை சொல்லவந்தேன். மலேம், அப்பிசி சொல்லக்கூடிய அருகதை, சமீபப் பொறுப்புணர்வு உங்கள் இருவரிடத்திலும் இல்லாது என்பது, உங்களே அவதானித்ததிலிருந்து பிறந்த, தனிப்பட்ட என்னொருத்தியின் கருத்தாக இருக்கிறது. அதுவே இந்தப் பதிவுவழிதான் காரணமும் ஆகியது.

இனிவரும் காலங்களில் நான் உங்கள் இருவராலும் கடுமையாக விமர்சிக்கப்படவேண்டும்

